

a prokázali konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo vyplývalo, že žalobkyně věděla, anebo při náležitě bedlivosti a opatrnosti musila v době postupu a v době podání žádosti o jeho knihovní provedení věděti o nesrovnalosti mezi knihovním a skutečným právním stavem věci. Nelze však žádati na nabyvateli knihovního práva, aby konal obsáhlé vyšetřování, nevzbuzují-li konkrétní okolnosti pochybnosti o správnosti knihovního stavu. Posuzuje-li se věc s těchto hledisek, nepochybil odvolací soud, uznal-li, že žalovaní nemohou s úspěchem uplatnití proti žalobkyni jako knihovní postupníci své námitky proti jsoucnosti postoupené pohledávky. Dovolatelé se sice snaží doličiti, že žalobkyně nenabyla knihovního práva v důvěře ve veřejné knihy, ale z toho, že postoupená pohledávka byla zbytkem kupní ceny z tržové smlouvy ze dne 28. listopadu 1931, podle níž postupitelka až do 31. července 1933 ručila za vady stavby, nevysvětluje nic jiného, než že žalovaným v mezích této záruky mohly vzniknouti nároky ze správy, ale nikterak z ní nplyne, že se žalobkyně musila alespoň důvodně domnívati, že skutečně takové nároky až do postupu, jenž se stal teprve v listopadu 1933, vzešly, a to tím méně, že nebyla spornost pohledávky v pozemkové knize zapsána. Soudy nemusily provéstí důkaz pozemkovou knihou, jestliže žalovaní ani netvrdili, že v ní byly zápisy, jež při náležitě bdělosti musily vzbuditi pochybnosti o správnosti knihovního stavu. Že žalobkyně jiným způsobem nabyla včas vědomosti o námitkách žalovaných proti postoupené pohledávce, nebylo rovněž žalovanými tvrzeno. Podle přednesu žalovaných, učiněného při ústním jednání ze dne 20. dubna 1934, (proti správnosti zápisu nebyl vznesen odpor podle § 212 c. ř. s. a tvoří zápis tedy plný důkaz podle § 215 c. ř. s.), tvrdili žalovaní jen to, že žalobkyni oznámili své nároky, když byli uvědoměni o postupu. Oznámení to bylo však opožděné a nemohlo již vyloučiti postupníkovu důvěru, jež tu musí býti při sjednání postupní smlouvy a podání potřebné knihovní žádosti, nikoli při pozdějším zpravení dlužníků. Otázka, zdali se postup stal bezplatně nebo úplatně, není pro souzený spor rozhodující.

Čís. 15915.

Odpovědnost provozovatele lázní.

Lázeňskému hostu nepřisluší nárok na náhradu škody, manipuloval-li svémocně s ventily lázeňského zařízení a byl-li proto opařen horkou parou.

(Rozh. ze dne 11. března 1937, Rv I 1395/35.)

Žalobkyně se na žalované obci domáhá náhrady škody, kterou utrpěla jako lázeňský host v lázních žalované dne 12. května 1933. Soud první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud uznal žalobní nárok polovicí.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek soudu první stolice.

D ů v o d y:

Odvolací soud uznal žalobkynin nárok na náhradu škody způsobené tím, že žalobkyně jako lázeňský host v lázních žalované obce dne 12. května 1933 byla opařena horkou parou, odůvodněným polovicí, shledav spoluzavinění žalované v tom, že opominula po připravení lázně odstraniti všechno, co by mohlo vésti k úrazu koupajících se lázeňských hostů, zejména páku od přívodního ventilu, aby s ní nikdo nemohl manipulovati, a že nevyvěsila v kabině upozornění, že se host nesmí ventilu dotýkati, že jest to nebezpečné. Neprávem ovšem namítá dovolatelka, že toto opominutí není bezprávným proto, že není zákonného předpisu, že lázeňští hosté se nesmějí dotýkati zařízení určených pro přívod horké páry do koupelí. Opominutí kromě obligačního poměru jest arci bezprávným jen, je-li podle zákona povinnost k pozitivnímu jednání; není však třeba, by tuto povinnost ukládal zvláštní zákonný předpis, týkající se konkrétního případu, nýbrž stačí, je-li povinnost k pozitivnímu jednání uložena zákonem všeobecným, vztahujícím se ke všem případům, na něž zákonodárce rozumně mohl pomýšleti. Takovými všeobecnými předpisy jsou též ustanovení §§ 335, 431 tr. z., kterýmiž má býti zabráněno i n a h o d i l é m u poškození (rozh. č. 11509 Sb. n. s.). Ale v projednávaném případě nejde vůbec o náhodu žalovanou jako provozovatelkou lázní zaviněnou (§ 1311 obč. zák.). Nižší soudy, neuvěřivše žalobkyni se zřetelem na posudek soudního znalce inž. A. N. a na výpověď svědků J. Z., výslovně vyloučily možnost, že se žalobkyně dotkla onoho přívodního kohoutku buď nedopatřením, anebo že na něj upadla následkem nevolnosti, a že by tím byl přívod páry otevřen, zjistily naopak, že k úrazu mohlo dojíti pouze tím, že žalobkyně sama pákou otáčela, ať již z jakéhokoli důvodu, a že tím tedy sama ventil otevřela. Žalobkyně vykonala tudíž chtěné jednání, k jehož provedení musila oběma rukama použítí značné síly. Právem poukazuje soud první stolice na to, že žalobkyně byla povinna vynaložiti potřebnou pozornost a opatrnost a že tak neučinila, manipulovala-li svémocně s ventily lázeňského zařízení. Není tu proto příčinné souvislosti mezi škodou vzešlou žalobkyni vlastním zaviněním a tvrzeným opominutím žalované obce, naopak škoda vznikla z vlastního činu žalobkyni chtěného, za nějž žalovaná neodpovídá.

Čís. 15916.

Postoupený dlužník jest oprávněn vznést námitku nedovolené úmluvy ve smyslu § 55 vyr. ř. i tehdy, když uznal vůči postupníkovi postoupenou pohledávku, dokáže-li, že postupník musel vědět, že postoupený dlužník byl neschopen platiti v době sjednání nedovolené úmluvy.

(Rozh. ze dne 11. března 1937, Rv I 1514/35.)

Proti žalobě, podané postupnicí na zaplacení postoupené pohledávky 9.000 Kč, kterouž jistinu žalovaný výslovně vůči žalobkyni uznal a za-